

Tilføelſe troer jeg, at ſelv en lille Smule Conſequentſ vil lede til det Reſultat, at man maa give den her omhandlede Godtgjørelſe.

Den høitærede Juſtitsminiſter har ytret Tvivl om, at Folkethinget efter de gjentagne Udtalelſer af dets Mening, ſom ere bleve og beſtendte, vil gaae ind paa en forandret Be-
tragting af Sagen. Jeg tvivler imidlertid aldeles ikke om, at Folkethinget vil gaae ind derpaa, naar det ſaaer ſet rigtigt paa Sagen. Det vil jo nemlig, troer jeg, blive klart, naar man gjenemgaaer den Betænkning, ſom Udvalget har tilladt ſig at forelægge for Landſthinget, at der har været en væſentlig Miſforſtaaelse tilſtede fra Folkethingets Side. Man har jo nemlig der hovedſageligt lagt Vægt paa Sammenſtillingen mellem forſkjellige Embeder og paa, hvad der tidligere er afgjort. Men, naar man ret drøfter, hvad der er at overveie, da vil det viſe ſig, at begge diſſe Momenter afgjort tale for den Afgjørelſe, hvortil Landſthinget er kommet. Det eneſte Embede, med hvilket der virkelig kan anſtilles nogen Sammenligning i nærværende Sag, er Embedet paa Møen, og for dets Vedkommende har Folkethinget overſet, at det Beløb, der ved Lovven af 2den Februar 1866 er opført ſom Contoirholdsgodtgjørelſe for ſamme, langtfra er den fulde Sum, og at Sammenligningen alſaa netop fører til det modſatte Reſultat af det, hvortil Folkethinget er kommet. Og naar man dernæſt ſeer hen til tidligere Afgjørelſer og til de Grundsætninger, der derved ere ſlaaede ſat, da viſer det ſig ligeledes, at det netop er en Grundsætning, der har fundet Rigsdagens Billigheſe, og ſom ogſaa i det i denne Sag forelagte Udkaſt har været Grundlaget for Miniſteriets Forſlag, ſom Landſthinget har ſaſtholdt. Hvorledes Juſtitsminiſteren fremtidigt vil ſtille ſig til Spørgſmaal af denne Natur, er mig ikke klart. Det vil jo ikke kunne undgaae den høitærede Juſtitsminiſters Opmærkſomhed, at der her ikke blot er Spørgſmaal om et Beløb af 38 Rd., men at der er Spørgſmaal om et Princip, om de Grundsætninger, hvorefter der ſkal gaaes frem ved Beſtemmelſen af Contoirholdsgodtgjørelſe i viſe Tilføelſe; diſſe 38 Rd. ere kun en Udtalelſe

af et beſtemt Tilføelſe af et Princip. Havde der kun været Spørgſmaal om et Beløb af 38 Rd. mere eller mindre i en anden Forbindelſe, da ſtulde jeg ikke have tilraadet Thinget at forkaſte Lovforſlaget. Det er meget muligt, at man, ved nøiere at overveie, hvilken Contoirholdsgodtgjørelſe der burde gives i Anledning af det her omhandlede Embedes Dvertagelſe: til Lønninger, til Contoirlocale o. ſ. v., endog vilde kunne komme til det Reſultat, at Godtgjørelſen maatte i enkelte Punkter er lidt rundelig; jeg veed ikke beſtemt, om det ſtulde være ſaa, men jeg har i alt Fald ingen Grund til at troe, at der er tilſtaaet Mindre, end der burde tilſtaaes. Og hvis der alſaa kun handlede om 38 Rd., vilde jeg ikke foreſlaae Thinget at forkaſte Lovforſlaget og derved gjøre det nødvendigt yderligere at komme tilbage til denne Sag, men, da der meget mere er Spørgſmaal om et beſtemt Princip, for hvilket der oftere vil blive Anvendelſe, ſtiller Sagen ſig anderledes for mig. Jeg antager, at Juſtitsminiſteren i fremtidige Lovforſlag vil lægge den ſamme Opfattelſe af Forholdet til Grund, ſom Tilføelſdet har været i Lovudkaſtet i denne Sag, og Spørgſmaalet vil alſaa ikke være endeligt afgjort dermed, at vi nu vedtage dette Lovforſlag; det vil tværtimod komme frem paany, naar et lignende Tilføelſe atter vil komme til at foreligge, men det forekommer mig da bedſt, allerede nu i det her foreliggende Tilføelſe at komme ordentligt ind paa det. Jeg troer ikke, at nærværende Lovforſlags Udſtydſel vil medføre nogenſomhelſt Vanſkeligheſed. Ifølge Lovven af 19de Februar 1861 har Juſtitsminiſteren det jo nemlig i ſin Magt at beſtemme Contoirholdsgodtgjørelſen for eet Finantsaar efter den Tid, da vedkommende Embedsmand er bleven udnævnt, og af en Skrivelſe af 5te Januar 1866 fra Finantsminiſteriet, hvilken Skrivelſe findes i Sagens Acter, ſlutter jeg, at Beſættelſen af det her omhandlede Embede fiørſt er foregaaet i Finantsaaret 1866—67. Den Beſtemmelſe, ſom foreløbigt er truffen af Miniſteriet, vil alſaa, ſaavidt jeg kan ſee, endnu gjælde for det løvende Finantsaar, og der vil alſaa være Tid nok til Eſteraaret til at tage denne Sag under fornyet Dvertæielſe og at komme til en